

Percy Bisshe Shelley

1792 - 1822

Oda al Vent de Ponent

I

~~Vent de Ponent indòmit, alè de la tardor,~~
Oh invisible presència, alè de la tardor,
Vent de Ponent, indòmit, per tu les fulles mortes
són embeses, com ànimes per un encantador,

Groques, negres i nàtilides, i ~~amb~~ ^{amb} remolles sorrentes,
aplegades en voltes pestíferes. Oh tu,
que cap ~~at~~ seu a son ombriol lit líric i empante,

Els alats gemers, per a ajeure'ts cada-ú
fred i profund com en sa tomba una deshera,
hins que la Primavera, ta semana d'atzur,

Imbi amb el seu clar l'ensomniada terra
Cimbrant plors a l'aix, com en dolços ramats)
i ompli d'olors i rius colars el pla i la senar;

Oh, escolta'm l'Esperit que et mou en llibertat,
Deras tardar i Conservador sempre agitat!

II

El teu corrent, com les fulles mortes del món,
arremolina els mirors en altíssims combats,
fent com a, dels truncats, es mesclats del cel preson

i el Mar, àngels de pluja i de llamps. Dispersats
en la làmina clara del teu oneg, ~~for~~ més alt,
semblen els radiosos cabells eshoribats

del cap d'alguna Menade heroç, o, del final
obscur de l'horitzó fins al cim del zenit,
els clics de la imminent tempesta. Funeral,

Cançons l'any que agonitza, per qui la cosa mit
només seia la cúpula d'una terrible ossera
vinclada duanment per l'esforç remmit

deh tens poders. De la seva densa atmosfera
canta la pluja, el foc, el talc: Oh, espera, espera!

III

Oh, tu que desvetilles dels sens somnis audents
la blanca mar llatsina, quan a l'estiu, d'annua
tressessada nel raire cristallí dels corrents,

desora una illa fosca, de Boria en la ^{badia} badia,
on, xera, en el seu son, rebs castells i palaus
tremolar sota l'ona en ~~el~~ més ^{únic} ~~únic~~ dia,

tots coberts d'algues blanques i de plors tan suaus
que es sentís de balles de ~~minut~~ ^{minut}! Per qui
les forces de l'Atlàntic trenquen les serres pangs

i es llenen ab abismes, mentre, al horq del seu si,
flors profundes, horcos de llot, només el vent
el bullatze sens saber de l'olea, en sentir

el teu crit es despullen d'un cop, sobtadament
i en rellets de terror tremolen - Oh, no em sentís!

IV

Si jo fos una fulla que et poguessis endur,
O una onada per batre sota la terra força,
O un miral ben llenser per rotar junt amb tu,

malgrat que sota el teu impuls mi hagués de torcer
no tan lluny com tu, o indomable! Si mai
pogué tornar a la infància per ser, en la miera d'eria,

company dels teus rialtes per damunt de l'espai,
com llavors, que atrapan la terra passa aèria
a penes em semblava quimeria, no hagués mai

clamat a tu des del meu miserable estat.
Preu-me com a la fulla, l'onada, el miral fàcil!
Covic sobre les espinas de la vida, ensagmat!

Un peidre pes de temps ha pres i encadenat
en massa igual a tu; Altin, indomnit i àgil.

Fes-me la terra lisa, com fas amb la bosúnia:
Que caigui el ~~seu~~ ^{men} fullatse com el ~~seu~~ ^{seu}. Ningú tot dia,
les terres poderoses harmonies, amb fúria,

un gran accent d'autisme avencions d'ambdós,
suar en la tristesa. Sigui alt el teu esmeç,
És petit men! Oh, sigues ben men, sempre nos!

Porta els meus pensaments caducs per l'univers,
com fulles mortes que alen una nova residència!
I espantat, pel conjunt que poso en aquest vers,

com andres i sospites d'una eterna i immensa
clar, les mers, parlant entre els homes! Retornem
als meus llavis per a la terra que comença

com un clar volètic! Oh, vent, ^{remts} el vent s'asumir!
Quom re l'hiereu, la primavera pot ser, lluny?

19-novembre 1938